

Kassay Réka

A FAL EGY NAGY KÉPERNYŐ

Tigrisszörny a Mátyás-házon: esti mozizás a kolozsvári utcákon

[9.5.2008]

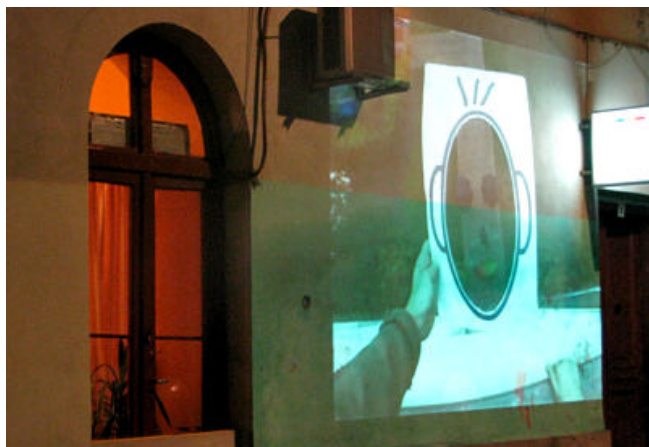
A néző nyújtja a nyakát, de a villanykörtét már nem falhatja be – hangulatképek a Nagyon Rövid Filmek Fesztiváljáról.

Csütörtök este, fél tíz. Mire eláll az eső, már gyülekeznek az emberek a kolozsvári Győzelem mozi sarkán, az utcai vetítésre várakozva. Az akciót a Kolozsvári Német Kulturális Központ szervezte meg a Nagyon Rövid Filmek Fesztiválja keretén belül (a Debreceni Német Kulturális Központtal és a fesztivál szervezőjével, a Kolozsvári Francia Kulturális Központtal együttműködésben).

„A Wall Is a Screen” (A fal egy képernyő) projekt hamburgi kezdeményezői a mozi melletti kis utca egyik házának falára vetítettek, röviden felkonferálják a filmet németül és románul, majd vetítés után szedik is a cuccot: a minilaptopot, az erősítőt, a hangszórókat és néhány állványként szolgáló dobozt, és szaladnak a következő helyszínre, hogy mire a tömeg odaér, folytatódhasson a mozizás.

A Wall Is A Screen-vetítéseknek csak olyan épület szolgálhat felületül, amelynek lakói vagy tulajdonosai beleegyeznek. Jó előre le kellett tehát egyeztetni a hét kolozsvári helyszínt

A fluoreszkáló mellényes alakok nem rendőrök, hanem a szervezők

Egyre többen követik őket a Deák Ferenc utcába, kitekert nyakkal bámul a tömeg a magasba. A helyi étterem alkalmazottai is kijönnek az ajtó elé, ahol egy szervező magasra tartja a hangszórót. Innen a Bolyai utcába, majd a fotér felé vesszük az irányt. Közben azon vitatkozunk: ha befalunk egy villanykörtét, tényleg nem tudjuk kivenni a szánkából? A szervezők mindenesetre azt tanácsolják: ne próbáljuk ki a filmben látott fogadást.

Körülöttünk angol, francia, német, román és magyar beszédet hallani, a többszázias tömeg már alig fér a következő helyszínen. Valahogy becsúfolódunk a Ioan Bob utcai általános iskola udvarára, ahol egy bukaresti egyetemista filmet nézünk végig (*Pui la rotisor*).

Az alapötlet

Egy városban rengeteg olyan tér van, amely nappal zsúfolt, éjszaka viszont kihalt. Ezek a terek remek helyszínek bizonyulnak az éjszakai vetítésekhez, a fehér falak kiváló képernyőként működnek, a kihalt utcák pedig moziateremként. A nézők pedig nem csupán mozdulatlan kívülállóként, ülohelyükhöz szögezve várják végig a vetítést, hanem együtt mozognak a mozival. Felfoghatják az egészet egyfajta rendhagyó városnéző körútként, amely során eljuthatnak az illeto város olyan rejtett zugaiba is, ahová egyébként nem tennék be a lábukat. Ugyanakkor a már ismert helyeket más kontextusban érzékelhetik, szokatlan szemszögből, rácsodálkozva egy-egy épületre, homlokzatra, utcára, udvarra. (*awalliascreen.com után szabadon*)

A szervezők különböző országokban, különböző események keretében szervezik meg az utcai vetítéseket, és mindig igyekeznek az adott ország filmjeiből válogatni, mert az emberek mindig a saját alkotásaikat értik meg a leginkább – tudjuk meg **Kerstin Budde**-tol, a projekt egyik alapemberétől.

A válogatásban azonban szerepel más nemzet produkciója is, a Mátyás-ház két ablaka között megelevenedo, 3D-animált tigrisszörny után egy szlovák-amerikai konfliktust követhetünk figyelemmel a Barátok Templomának falán, amely (nem véletlenül) az isten-hitrol is szól.

Ez már az utolsó állomás, de még egy ráadást is végignézhethetünk a zene ütemére cikázó villámokról, köszönetképpen az időjárásnak, mely nem fogott ki mozizni vágyókon.

Mi ez?

A Wall Is A Screen projekt alapítói révén a hamburgi Deutsches Schauspielhaushoz kötődik; a kezdeményezők többnyire egyetemisták által készített filmeckéket válogatnak össze, de bemutatnak egy hamburgi fiatalok ruák bunözését megelőző programhoz kötődő filmet is. Egy-egy akció általában 200-300 embert vonz. Májusban Hamburgban egy rövidfilm-fesztiválon, júniusban Bonnban, augusztusban pedig a tervek szerint Koszovóban és Moldova Köztársaságban is sor kerül egy-egy utcamoszizásra.

>> **további infó: A Wall Is A Screen**

